

gyvieji šaltiniai

2020/3 (91)

**Tarnavimas: nešti
nepakeliamas naštas
ar pakilti skrydžiui?**
Henrikas Žukauskas

**Prakilnūs
Dievo akivaizdoje**
Artūras Rulinskas

**Viešpaties pašaukta
gelbėti įsčių vaisių**
Arnoldas Matijošius

Kaina 0,60 Eur

Žurnalą leidžia

Misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m. Išeina keturis kartus per metus. Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 7000 egz.

Fondo valdybos pirmininkas

Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas

Remigijus Juzevičius

Redaktorė

Lina Jurgaitienė

Redakcinė kolegija:

Irmantas Jakubonis,
Arnoldas Matijošius,
Robertas Peteraitis,
Irmantas Pinkoraitis,
Artūras Rulinskas

Kalbos redaktorė

Birutė Bikulčienė

Dizainerė

Rima Ramonienė

Fotografijos:

„Shutterstock“, „unsplash“

Spaudė

UAB „BALTO print“
Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija

Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI
Pylimo g. 20-10
LT-01118 Vilnius
Tel. 8 618 08200
el. paštas: gyviejisaltiniai@gmail.com
www.gyviejisaltiniai.lt

Žurnalo rėmėjai:

Sigitas Gideika ir Jakob Tielmann

Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę savo auką į Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ sąskaitą LT957300010129360165 banke AB „Swedbank“ Įmonės kodas 292014790

Straipsnių autoriai ne visada atspindi redakcijos požiūrį.

Sveiki, brangūs mūsų skaitytojai,

nors maloni šiluma periodiškai vis dar primena ką tik prabėgusią vasarą, tačiau išskridę paukščiai ir krintantys žemėn kaštonai jau byloja apie sezoną, kuris prasidėjo girdint apie vis naujus koronaviruso atvejus. Daugelis supratome, kad jau gyvensime kitaip, stengėmės kaip galėjome, kad susitaisytumė su nauja realybe. Ne visiems pavyko, bet tie, kurie nutarė patikėti savo gyvenimus ir sveikatą į Dievo rankas, ir tokiu būdu išsižadėti baimės susirgti, pasirinko tarnų vaidmenį. Tikintieji nusprendė tarnauti kitiems skelbdami Evangeliją, padėdami nešti vieni kitų naštas ir taip įvykdydami Kristaus įsakymą (žr. Galatams 6, 2).

Šiame žurnalo „Gyvieji šaltiniai“ rudens numeryje kalbėsime apie tarnavimą ir kaip tai yra svarbu įrodyti darbais, o ne vien žodžiais, kad Evangeliją skelbi ne tuščiai.

Naują žurnalo numerį pristatantis autorius Henrikas Žukauskas bando suprasti, kaip jaučiamės išgirdę žodį „tarnavimas“: „Galbūt dziaugiatės ir jaučiatės dėkingi, jog įstabiame Dievo sumanyje – bažnyčioje – turite nepakartojamą savo dalį. Vien tik jūs galite ją išpildyti. Dar džiugiau, jog turite atsidavusių bendražygių, o nematoma ranka sujungia savarankiškus visų veiksmus, ir ši visuma pribloškia net pačius dalyvius.“

Pastorius Artūras Rulinskas iškelia bene egzistencinį klausimą: „Kaip tarnauti Dievo valioje?“ Tai vienas iš tų sunkių gyvenimo klausimų, į kurį nėra lengvo atsakymo. Kaip apsisprendęs sekti Kristų ir pasakęs Dievui, kad tarnausiu Jam, kuo galėsiu, galėčiau lengvai rasti savo vietą ir joje ištikimai išlikti tiek, kiek reikės?“

O Dievo tarnystę pasirinkę krikščionys atvirai pasakoja, kodėl nusprendė pasirinkti šį nelengvą kelią: „Pradėję savo kelionę su Viešpačiu dauguma tikinčiųjų aktyviai ieško, kuo galėtų pasitarnauti kitiems. Jie jaučia ir gerai supranta, kad tikėjimas turi būti pagrįstas gerais darbais, kitu atveju jis yra miręs. Todėl galiausiai suprata, kur Viešpats juos veda, dauguma tikinčiųjų iš visos širdies atsiduoda tarnystei kaip Viešpačiui, o ne žmonėms.“

Būti Dievo ir žmonių tarnu nereiškia vien tik nusižeminti. Tai reiškia, jog tapęs nuolankiu tarnu žengi žingsnį ant kito tikėjimo laiptelio – nuo atgimimo ir mokymų prie artimesnio ryšio su Dievu per paklusnumą Jam. Dievas nesirenka išdidžių tarnų, Jam tarnauja tik nuolankūs ir juo pasitikintys žmonės, tarp kurių galite būti ir jūs!

Ramaus ir kūrybingo jums rudens!
Redaktorė Lina Jurgaitienė

Turinys

- 2** Tarnavimas: nešti nepakeliamas naštas ar pakilti skrydžiui?
Henrikas Žukauskas
- 6** Tarnaujanti lyderystė: kitoks požiūris, keičiantis gyvenimus
- 10** Prakilnūs Dievo akivaizdoje
Artūras Rulinskas
- 14** Dievo tarnai: atiduodame garbę mūsų Viešpačiui!
- 18** Tavo tarnas klauso
Glenn Packam
- 20** Viešpaties pašaukta gelbėti įsčių vaisių
Arnoldas Matijošius
- 25** Krikščionių misijos
Dennis F. Kinlaw
- 26** Perdegimo sindromas krikščionių tarnavime
Aurimas Gudas
- 29** Aukojimasis
Dennis F. Kinlaw
- 30** Apie vargšus
Michael Bannon
- 32** Kaip susitaisyti su Dievu?

Tarnavimas: nešti nepakeliamas naštas ar pakilti skrydžiui?

„Net jaunuoliai pailsta ir pavargsta, vaikinai klupte klumpa, bet tie, kurie pasitiki VIEŠPAČIU, atgaus jėgas, pakils tarsi arų sparnais, – nepavargs bėgdami, nepails eidami.“ Izaijo 40, 30–31

Henrikas Žukauskas

Misionierius ir teologas

Biblijoje, Morkaus evangelijoje 10, 42–45, parašyta: „Pasišaukęs mokinius, Jėzus prabilo: „Jūs žinote, kad tie, kurie laikomi tautų valdovais, engia jas ir jų didžiūnai rodo joms savo galią. Tarp jūsų yra ne taip! Kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebus jūsų tarnas, ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebus visų vergas. Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį.“

Kai išgirstame apie tarnavimą

Ką pirmiausia pagalvojate išgirdę žodį „tarnavimas“? Jeigu lankome bažnyčias, galbūt pirmiausia prieš akis iškyla atsakomybės bažnyčioje. Jas deriname su kitomis pareigomis, ir turbūt klausiamo savęs, kaip tai reikėtų suderinti. Kitiems galbūt mintys nukrypsta į tarnautojus, kurie turi savo „tarnavimus“. Jie dažnai pristatomi kaip vadovai arba lyderiai. Tokie tarnavimai – tai organizacijos su tarnaujančiais žmonėmis ir panašūs į darbus, kuriuose dirba (tarnauja) ir daugiau žmonių.

O kaip jaučiatės išgirdę žodį „tarnavimas“? Galbūt džiaugiatės ir jaučiatės dėkingi, jog įstabiame Dievo sumanyme – bažnyčioje – turite nepakartojamą savo dalį. Vien tik jūs galite ją išpildyti. Dar džiugiau, jog turite atsidavusių bendražygių, o nematoma ranka sujungia savarankiškus visų veiksmus, ir ši visuma pribloškia net pačius dalyvius. Tokiu atveju norite tarnauti ir su entuziazmu tariate „taip“ visoms atsiveriančioms galimybėms, gal norėtumėte imtis dar daugiau. O galbūt jaučiatės pavargęs nuo vis didėjančių atsakomybių? Tai, kad esate įsipareigoję didesniai tikslui, reiškia, jog šis nuovargis nepraeina ir nepraeis. Galbūt kritikos ir nusivylimo debesys užstoja vaikišką gyvenimo misijos panoramą. Galbūt jaučiatės atitolę nuo Kūrėjo ir nuo savo artimų žmonių; paprasti, kasdieniški dalykai nebedžiugina, o tarnavimas atrodo vien žmogiška veikla?

Tikriausiai norėtume kartu su karaliumi Dovydu nuolat išgyventi 18 Psalmėje aprašytą Dievo tarno išvadavimo dramą:

„Mirties virvės mane pančiojo, pražūties srautai mane skandino. Šeolo pančiai mane apraizgė, mirties pinklės mane pasitiko. Skausmą kęsdamas šaukiausi VIEŠPATIES, savo Dievo prašiau pagalbos. Jis išgirdo mano balsą savo Šventykloje, ir mano pagalbos šauksmas pasiekė jo ausis (...) Pravėrė dangų ir nužengė, audros debesys buvo jam po kojų (...) Nuo jo Arturo spindesio prasiveržė pro debesis kruša ir žarijos (...) Jis ištiesė ranką iš aukštybių, paėmė mane, – jis ištraukė mane iš sraunių vandenių (...) VIEŠPATS atlygino man pagal mano teisus-

”

Jėzus Kristus, tai yra Pateptasis misijai, yra tikriausias Dievo tarno paveikslas.

ma, atmokėjo man pagal mano rankų švarumą (...) Su ištikimu tu elgiesi ištikimai, su tauriu žmogumi – tauriai. Su nuoširdžiu tu elgiesi nuoširdžiai, bet su sukčiumi – gudriai. Juk tu išgelbsti nuolankiuosius, bet išdidžiuosius pažemini. Juk mano lempą, VIEŠPATIE, tu uždegei, – VIEŠPATS, mano Dievas, apšviečia mano tamsybes. Juk per tave galiu paimti užkardą, – su savo Dievu galiu peršokti mūrą. Šis Dievas – jo kelias yra tobulas, – VIEŠPATIES žodis išgrynintas ugnimi. Jis yra skydas visiems, ieškantiems pas jį pastogės.“

Džiugu, jei vis iš naujo patiriame tokį nuostabų Dievo išvadavimą! Tačiau kai kuriems iš mūsų gali atrodyti, jog irkluojant į kitą krantą ir pučiant priešingiems vėjams naktys užsitęsė. Tinklai ištraukiami vis tušti ir tušti. Vidun smelkiasi šaltis ir nuovargis, apima abejonės ne Dievu, bet savo pašaukimu ir tarnavimo prasme.

Tarnystė, kai nėra tarnų

Jėzus Kristus savo misijai apibūdinti pasirinko svarbų žodį *tarnystė*. Šventajame Rašte ją iliustruoja daug istorijų ir vaizdinių. Ji apibūdina santykius tarp Dievo ir žmonių, tarp brolių ir seserų krikščioniškoje bendruomenėje. Bet mūsų požiūris į tarnystę geriausiai atveju yra išorinis ir nepatirtas. Gyvename krašte, neturinčiame didelių namų ūkių, kuriuose šeimnininkai pateikia nurodymus, o kiti, tarnai ar vergai, juos vykdo. Mes neturėjome, neturime ir tikriausiai daugelis neturėsime tokių šeimnininkų. Jei negalime išsivaduoti iš

išnaudojimo jausmo, tai „tarnaujame“ tik lūpomis, apsimetame, kad vykdome įsakymus, bet širdyje žinome, kad niekas neturi teisės mūsų pavergti ar užvaldyti. Mes – ne tarnai, mes dirbame ir norime, kad mūsų darbas būtų vertinamas, pripažįstamas ir apmokamas.

Sunku suprasti, kaip kas nors gali turėti į mus visas teises ir duoti mums nurodymus.

Išlaisvinti nuo „šeimininkų“ esame patys sau šeimininkai. Norime sąmoningai džiaugtis gyvenimo pilnatve, realizuoti savo sumanymus, sugebėjimus ir galimybes. Jaučiamės turį pareigą tai daryti. Tarnavimas, atrodo, visiškai tam prieštarauja. Kai mes tokį išorinį tarnų supratimą perkeliame į krikščionišką gyvenimą, jį galime įsivaizduoti tiesiog kaip įsakymų vykdymą.

Tarnystė kaip skrydis (arbaėjimas vandeniui)

Pradžios dažnai būna iškalbingos. Savo *tarnavimą* Jėzus pradeda visai kitokiais žodžiais: „*Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patepė mane, kad neščiau gerąją naująją vargdieniams. Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo, akliesiems – regėjimo; siuntė vaduoti prislėgtųjų ir skelbti Viešpaties malonės metų.*“ (Luko 4, 18–19). Jėzus Kristus, tai yra Pateptasis misijai, yra tikriausias Dievo tarno paveikslas. Čia mes matome ne sušvietėjusį ar sunkiai naštą nešantį asmenį, bet džiaugsmingą ir veikiantį. Prieš akis – pilna įvykių kelionė, kurios dar niekas nėra nuėjęs. Dievo valia nėra dar viena našta. Neįmanoma perskaityti Jėzaus gyvenimo, jo centre nematant tarnavimo Dievui ir žmonėms. Visi langai į Jo sielą, santykius su kitais, matosi tik misijos – tarnystės kontekste. Jeigu žiūrėtume į tai, kur Jėzus eina ir kodėl, – atsakymas yra tarnavimas ir misija. Tarnavimas – tai žingsnis, ir štai prasideda skrydis, naujas ir netikėtas. Bet iš kur ta jėga ir veiksmas, iš kur tas skrydis ir po to vis pasikartojantis Jėzaus gebėjimas mus nustebinti, priblokšti ir pranokti išankstines mūsų nuostatas?

Vis prisimenu Jėzausėjimo vandeniui istoriją, užrašytą Mato evangelijoje 14, 22–34. Šios istorijos pradžioje Jėzus atleidžia minias, o mokiniai turi irtis į kitą krantą. Turėtume

įsijausti į jų padėtį ir kartu nežinoti, kad Jėzus ateis vandeniui. Tai yra metas plaukti į kitą krantą, o tai reiškia plūktis, vargti ir šalti. Tokie yraėjimo su Jėzumi išmėginimai, ir mes galime susitapatinti su jais. Tada Jis ateina pas mokinius vandeniui. Jėzus ateina pas juos nepaisydamas sunkumų ar stichijų, lyg kiaurai per jas, taip parodydamas, kad yra virš jų. Vienas iš mokinių nenori susitaikyti su esama partirtimi. Matydamas Jėzaus kontūrus ir su tuo atsiveriančias galimybes, jis sako: „*Viešpatie, jei čia tu, liepk man ateiti pas tave vandeniui.*“ (Mato 14, 28). Jėzus liepia, Petras eina ir... taip, skęsta, bet jisėjo. Ar tai nėra, anot Izaijo, tarsi „atgauti jėgas, pakilti tarsi aro sparnais.“ Iš kur kyla šis skrydis? Žvelkime, kas vyko prieš tai.

Iki tol Jėzus meldėsi vienas. Jis norėjo vienatvės, nes išgirdo apie Jono Krikštytojo mirtį. Be to, šiek tiek vėliau Jėzus kartu su savimi pasiėmė kelis mokinius (Mato 26, 39) ir paprašė juos pabudėti, tačiau šie užmigo. Ką jie praleido? Pačią tarnystės esmę! „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia (...) Tačiau (...)“ Šiuose Jėzaus žodžiuose yra Jo ryšys su Tėvu ir apsisprendimas likti kartu su Tėvu; yra kaina už tai, ir noras ją mokėti. Prisiminkime, šiuose vandenyse dar niekas neplaukiojo ir žemėlapių nebrazė. Iki šio momento Jėzus atėjo meilės vedamas, nedarydamas jokių kompromisų. Jėzus paleidžia viską, ištiesia sparnus galutiniam meilės skrydžiui su Tėvu dėl žmonių.

Mokykimėskristi

Už šio skrydžio stovi Tėvo artumas ir meilė Jėzui bei kūrinijai, o ne taisyklės ar įstatymai. Kūrinija atitolusi, joje siaučia priešiškos jėgos ir stichijos; Jėzus leidžiasi į audras, atiduoda save priešiškumui. Dėl šio žygdarbio kūrinija galės patirti Dievą ir stichijose, ir mirtyje. Niekas nebegalės atskirti mūsų nuo Dievo, kuris bus taip arti kaip žodžiai „*Viešpatie, gelbėk mane!*“ (Mato 14, 29; Romiečiams 10, 13).

Jeigu tarnavimas būtų vien taisyklių ar įstatymų laikymasis, Jėzui užtektų savo mokinius mokyti Raštų. Reikėtų paaiškinti visas subtilybes, mokyti priimti gyvenimo sunkumus.

Tada Jėzus nelabai skirtųsi nuo kitų mokytojų ar filosofų, o krikščionims pakaktų priimti Jo sistemą. Įsakymai svarbu, jie nubrėžia mums kelią, bet juk neužtenka vien išmokti kelių eismo taisykles ir pravažiuoti kelis mokomuosius važiavimus. Šio mokymosi tikslas – jog tai taptų mums antrąja prigimtimi. Tada laisvai negalvodami važinėtume nenumatytais maršrutais, arba... skristume! O skrydis įmanomas tik tampant panašiu į Jėzų, tik atsiduodant Dievo valiai. Tai leidžia nevaržomai Tėvo meilei, kuria jis myli kūriniją, pripildyti mūsų sparnus vėju. Tam mes turime tapti gyvi Dievui, t. y. atidūs Dievo artumui visose gyvenimo situacijose ir susidūrimuose. Girdintys ir matantys, o ne vien vykdančios komandas. Jėzus buvo gyvas Tėvui, visame kame turėjo artumą su Juo, ir į tokį artumą nori atvesti ir mus.

Tai ir yra tarnystės širdis, tačiau to neišmoksime pasilikę valtyje. Negalime išlikti tokie, kokie esame. Jei norime išsiugdyti atidumą Dievui, turime išmokti bendradarbiauti su Juo kaip Jėzus mus moko. Tarnystę turėtume pamatyti kaip veiksmą, kuriuo išeiname iš baimių ir stichijų vergystės pasitikti vandeniui ateinančio Jėzaus. „Liepk man ateiti pas tave vandeniui.“ Šiandien, aptalžyti ir sušalę stovime ties valtys kraštu ir klausiamo savęs: lipsime ar ne, skrisime ar ne? Daug visko darėme patys, žmogiškai kalbant, kai kurie priėjome kraštą, bet vis dar galime skristi. Valtyje pasilikti saugu. Išlipti reiškia eiti ten, kur dar niekas kitas nėra. Žengdamas į vandenį Petras nebuvo visiškai tikras, jog ten buvo Jėzus, „jei čia tu, liepk...“. Jį žengti vedė ateities nežinomybės matomi Jėzaus kontūrai ir Jo charakteris. Panašiai ir mes. Žinome taisykles, bet jos ateities nenusako. Tačiau mylimosios ar mylimojo kontūrus atpažįstame ir priblandoje, ir tamsoje. Taip, yra ir pavojus – žengsime tikėjimo žingsnį, o visi žiūrės ir klaus. Biblijos eilučių savo žingsniui pagrįsti galime ir neturėti. Bet ar ateitis ir veiksmas veda į didesnę panašumą ir meilę Jėzui, ar dera su Jėzaus Kristaus kontūrais – štai pagrindinis klausimas norinčiam skristi.

”

Neįmanoma perskaityti Jėzaus gyvenimo jo centre nematant tarnavimo Dievui ir žmonėms.

Tarnaujanti lyderystė: kitoks požiūris, keičiantis gyvenimus

Šiais metais jau vienuoliką kartą Lietuvos lyderiai organizuoja Pasaulinę lyderystės konferenciją. Nepaisant įtemptos situacijos dėl koronaviruso pandemijos, tikimasi, jog pirmą kartą konferenciją rengiant interaktyvioje erdvėje, joje sudalyvaus kur kas daugiau žmonių nei įprastai. Šiandien sužinosime apie kitiems tarnaujančią lyderystę. Apie tai kalbamės su PLK organizatoriumi, Klaipėdos Miesto bažnyčios pastoriumi **Sauliumi Karosu**.

Kodėl svarbu apie tai kalbėti būtent dabar, ir kuo tarnaujanti lyderystė gali mums pasitarnauti?

Kalbant apie lyderystę, verta pradėti nuo pačių ištakų, kai Jėzus Kristus pakeitė lyderystės sampratą. Evangelijos pagal Matą 20 skyriuje yra pasakyta, jog pasaulio valdovai valdo, jie nori būti didžiausi ir turėti didžiausią įtaką. Tačiau, jeigu nori būti pirmas, būk paskutinis, arba jei nori tapti didžiausias, tapk mažiausias. Tai buvo visiškai revoliucinga mintis, pakeitusi Vakarų visuomenės sampratą apie lyderystę. Juk iš tiesų lyderystė tarnauja, nes šioje veikloje iškeliami aukštesni tikslai už asmeninius vieno žmogaus tikslus ko nors pasiekti. Lyderystė telkia žmones, buria aukštesniems tikslams, kaip sakoma, lyderis baigia valgyti paskutinis, pirmas ateina, paskutinis išeina. Kita vertus, anot patyrusių pasaulio lyderių, yra tarnaujanti lyderystė arba nėra jokios lyderystės. Ateityje, kalbant apie lyderystę, neturėtų būti kitokios sampratos, išskyrus šią.

Dabartiniame pasaulyje apie lyderystę girdime kalbant labai dažnai, apie tai byloja rengiamos konferencijos, šia tema prirašyta nemažai knygų. Jūs lyderystės

sampratoje pabrėžėte svarbą tarnauti, o kada pats pradėjote mąstyti apie tarnaujančią lyderystę, koks buvo kelias link šio suvokimo?

Nuo to laiko, kai tapau krikščioniu, pradėjau girdėti apie lyderystę, ir nors teko matyti negražių pavyzdžių, tačiau dauguma tarnaujančios lyderystės pavyzdžių buvo tikrai labai vertingi. Gal dėl to žvelgdamas į lyderystę iš įvairių pozicijų jau dvidešimt metų stengiuosi suprasti, kokia gi turi būti teisinga tarnaujanti lyderystė. Mat lyderystė yra ne tai, ką sužinai, bet tai, kuo tampi, nes kuo tampi, taip ir vadovauji. Gali daug žinoti, gražiai kalbėti, kurti įvairias misijas, tačiau kol pats netampai dosnus, tarnaujantis, kol nepradedi žmonės rūpėti labiau, negu tavo asmeniniai tikslai, tol negali būti įtakingai tarnaujantis lyderis.

Kaip Pasaulinė lyderystės konferencija atėjo į Jūsų gyvenimą? Kokios buvo ištakos?

Prieš 13–14 metų dalyvaujant vienuose iš kassavaitinių maldos pusryčių, mums pritrūko medžiagos apie lyderius, o tuo metu apie lyderystę Lietuvoje buvo labai mažai informacijos. Tada ėmiau skaityti knygas apie lyderystę anglų kalba. Kai mūsų ištekliai ir žinios apie lyderystę

jau baigėsi, į mano rankas papuolė Pasaulinės lyderystės konferencijos video įrašai, kuriuos iš pradžių išvertėme į lietuvių kalbą ir įgarsinome patys, neturėdami oficialaus leidimo. Reikėjo nuspręsti, ar tokia medžiaga tiktų ir Lietuvai, ar nebūtų per didelių kultūrinių skirtumų mokytis lyderystės. Netrukome gauti palankių atsiliepimų apie tokį tarnavimą. Ir pradėję organizuoti PLK supratome, jog tai tikrai reikalinga, nes žmonės į renginius Klaipėdoje suvažiuodavo ir iš kitų Lietuvos miestų. Vėliau pasirašėme sutartį su *Global Leadership Network*, ir pradėjome oficialiai rengti lyderystės konferencijas Lietuvoje. Taip prasidėjo partnerystė su LCC Tarptautiniu universitetu, Miesto bažnyčia ir „Gerosios Naujienos centru“.

Pasaulinė lyderystė Lietuvoje prasidėjo nuo namų sąlygomis verčiamos ir įgarsinamos informacijos, kol pastebėjus didelį lyderystės poreikį visai šaliai, galiausiai Lietuvoje gimė oficiali Pasaulinė lyderystės konferencija, vykstanti kiekvieną rudenį. Pastebėta, jog PLK tarnavimas paremtas savanoryste. Kaip pavyksta išlaikyti savo paties ir tokio būrio savanorių motyvaciją rengiant tokias konferencijas?

Man atrodo, kad žmonės, išbandę tai, kas yra gera, užsidega noru tuo dalintis su kitais. PLK savanoriai yra pajutę konferencijos viziją, kurios tikslas įkvėpti žmogų dorai lyderystei, jie nori Lietuvoje keisti vadovavimo kultūrą, kad žmonės siektų būtent doros lyderystės. Tokiu būdu žmonės ir jungiasi į savanorių būrį. Iš pradžių PLK renginiams neturėdami pakankamai išteklių, turėjome pasikliauti savanorių pagalba. Visi savanoriai dalyvaudavo be jokių materialinių išskaičiavimų, buvo atsidavę doros lyderystės vizijai, o tos bendros vertybės taip ir sutelkė žmones pasitarnauti PLK renginiuose.

Asmeninis pavyzdys tikriausiai taip pat buvo labai svarbus telkiant žmones PLK renginiams. Konferencijos dalyviai, matydami, kaip Jūs tarnaujate ne kalbomis, o darbais, prisijungę prie tarnaujančios lyderystės.

Taip, iš tiesų, teisingas pavyzdys yra labai svarbu, nes nuo vieno pavyzdžio užgimsta kitas teisingas pavyzdys ir geras jausmas tarnaujančiai lyderystei, ypač, jei aplink susitelkia panašiai mąstančių ir besielgiančių vienminčių komanda.

Šie metai tapo iššūkiu visam pasauliui dėl koronaviruso pandemijos situacijos. Tai neabejotinai paveikė ir Pasaulinės lyderystės konferencijos gyvų renginius. Vienuoliktą PLK metai bus ypatingi ir Lietuvoje, nes konferencija persikelia į tikralaikę interaktyvią erdvę. Kas, anot Jūsų, turėtų išgirsti tarnaujančios PLK pranešimus, ir kur šiais metais labiausiai akcentuojamas dėmesys?

Visais metais PLK publika būna panaši, nes paliečia visų socialinių sluoksnių lyderius – nevyriausybinės organizacijas, švietimo sistemos visuomenę, verslo lyderius, bažnyčių vadovus. Manau, jog ir šiais metais auditorija nesikeis, gal tik prasiplečia mūsų galimybės skelbti PLK pranešimus įkaliniamo įstaigose kalintiems asmenims, taip pat

leidžia pasiekti ir mokyklų bendruomenes. Reikia pastebėti, kad nors dėl koronaviruso pandemijos visų pasaulio šalių vieši renginiai šiais metais yra stipriai apriboti, bet turint tikralaikio interaktyvaus ryšio galimybę ir PLK pasaulinis renginys Čikagoje (JAV) įvyko aukščiausiam lygį. Manau, kad ir mums tai pavyks. Todėl kviečiame žmones dalyvauti interaktyviame renginyje ne pavieniui, o atskirose grupelėse, kad išliktų bendrumo jausmas.

Manau, jog vienas iš PLK suvokimų yra tas, kad pati lyderystės kelionė yra daugybė mažų atsivertimų, kurie būtini, kad žmonės tokių konferencijų metu pamatytų save kitoje šviesoje, net kalbant apie tokias erdves kaip įkaliniamo įstaigos. Atsivertimai gali vykti ne vien tik tikėjimo prasme, tampant krikščioniu, bet ir tada, kai žmonės savo praeitį pamato kitomis akimis, kad galima keistis šiandien. Mat PLK kalbama ne vien tik apie dvasinį žmogaus pasaulį, bet apie žmogaus kaip asmenybės visumą.

Ar tarnaujanti lyderystė yra elito privilegija, ar tai pasiekama kiekvienam žmogui?

Manau, jog tarnauti esame pašaukti absoliučiai visi. Klausimas tik tas, kokią įtakos sferą turėtume teisingai pasirinkti. Kartais didžioji lyderystė gali pasireikšti ne tik per užimamas aukštas pareigas, bet didžiais lyderiais žmonės gali tapti ir savo namuose, užauginti vaikus, kurie patys taps lyderiais ir padarys daugiau nei tėvai. Lyderystė kaip dora ir tarnaujanti veikla yra visų žmonių pašaukimas.

Viskas prasideda nuo mažų žingsnių. Ir tuos žingsnius kiekvienas galime pradėti sakydami paprasčiausius žodžius „prašau“ ar „ačiū“, o vėliau savo pavyzdžiu tarnauti kitiems, galiausiai juos įkvėpti kur kas didesniems dalykams. Galbūt mes būsime tik degtukas, kuris kito širdyje uždegs meilės ir tarnystės ugnį, o kur visa tai nuves, tai lieka Dievo rankose ir Jo valioje.

Dėkojame už pokalbį.

PASAULINĖ
LYDERYSTĖS
KONFERENCIJA

PASAULINIO LYGIO
PRANEŠĖJAI TAVO
NAMUOSE!

Lapkričio 20-21
ONLINE

DAUGIAU INFORMACIJOS
www.lyderiams.lt

POKYTIS
MOKYTOJŲ
PATARĖJŲ
GYDYTOJŲ
RAŠYTOJŲ
TAVO
VADOVŲ
PASTORIŲ
SAVANORIŲ
TĖVŲ
RANKOSE

SIELOS
2020

19-ASIS ŠIUOLAIKINĖS
KRIKŠČIONIŠKOS
MUZIKOS FESTIVALIS

ROKIŠKIS
LAPKRIČIO 7 D. 16 VAL.

TIESIOGINĖ TRANSLIACIJA IŠ ROKIŠKIO KULTŪROS CENTRO
ŽIURĖK IR KLAUSYK NAMUOSE!

[WWW.SIELOS.LT](http://www.sielos.lt)

Prakilnūs Dievo akivaizdoje

Luko 16, 1–15

Artūras Rulinskas

*Vilniaus Laisvųjų krikščionių
bažnyčios pastorius*

„Kaip tarnauti Dievo valioje?“

Tai vienas iš tų sunkių gyvenimo klausimų, į kurį nėra lengvo atsakymo. Kaip apsisprendęs sekti Kristų ir pasakęs Dievui, kad tarnausiu Jam, kuo galėsiu, galėčiau lengvai rasti savo vietą ir joje ištikimai išlikti tiek, kiek reikės?

Jėzaus šalininkai buvo mokomi tarnauti Dievui taip, kad liktų vertingi Jam. Jėzus sakė, jog tai, kas prakilnu žmonėms, Dievui dažnai bjauru. Taigi mes norime tarnauti taip, jog tai, ką darome, būtų prakilnu Dievo akivaizdoje, ir tikrai nesvarbu, ar žmonių akivaizdoje tai menka ir bjauru.

Kristaus bažnyčioje yra daug įvairių poreikių ir dalykų, kuriuos reikėtų padaryti, ir per daugelį metų numatyta nemažai būtinų tarnysčių, be kurių galbūt net neįsivaizduojama bažnyčios veikla. Bažnyčiai reikalingi ganytojai, mokytojai, Evangelijos skelbėjai, maldininkai, tarnautojai, dirbantys su vaikais, teologai, pranašai, administratoriai, ūkvedžiai ir ūkio darbininkai, finansininkai, maisto gamintojai, medikai, šlovintojai, psichologai ir konsultantai, dailininkai ir t. t.

Jėzus žinojo visus šiuos dalykus ir savo mokinius mokė ne rodydamas, kur ir kokioje tarnystėje yra kam nors efektyviau tarnauti, bet pabrėždamas, kaip tarnauti, jog tai būtų prakilnu. Jėzus mokė, kokias asmenines savybes ugdyti, kad būtum tinkamas kiekviename tarnavime, ir ypač tame, į kurį tave pašaukė.

Jėzaus sekėjai yra Šventosios Dvasios apdovanoti troškimu tarnauti ir įvairiomis dvasinėmis dovanomis. Jėzus Jam tarnaujančius žmones nori matyti ne kaip apsuksius, bet šviesius ir patikimus smulkmenose bei prisirišusius prie Jo.

Nelabai apsuksūs tarp panašių į save

Šio pasaulio vaikai apsuksnesni tarp panašių į save negu šviesos vaikai. (Luko 16, 8)

Nors ir keistai atrodo, tačiau Jėzus, mokydamas apie tarnavimą Dievui, pirmiausia kalbėjo, jog tarnystėje Dievui apsuksuliai tikrai nėra Jo prioritetas. Biblijoje yra daug apsuksių herojų, kurie, rodos, tarnavimą Viešpačiui pradėjo garbingai, tačiau per savo apsuksumą jį užbaigė liūdnei.

Apsukrus buvo Jokūbas, kuris apgavo savo brolių ir tėvą bei pasiėmė sau Abraomo palaiminimą. Tačiau per savo apsuksumą jis buvo priverstas bėgti iš namų ir daugiau nebematė savo mylinčios motinos. Per apsuksumą jis nuolat konfliktavo su savo uošviu, giminaičiais ir patyrė daug skausmo.

Apsukrus buvo Dovydo sūnaus Amnono draugas Jehonadabas, kuris pamokė, kaip Amnonui suvedžioti savo seserį Tamarą. Ir ta istorija baigėsi mergaitės išprievartavimu, o vėliau paties Amnono mirtimi. Apsukrus draugas sugriovė daugeliui gyvenimą.

Mokiniams Jėzus papasakojo istoriją apie labai apsuksų prievaizdą, kurį jo šeiminkas norėjo atleisti iš pareigų, nes įtarė nesąžiningumu bei sukčiavimu. Galiausiai pareikalavo iš jo prižiūrimo turto ataskaitos. Prievaizdas, suprasdamas, kad negali pateikti skaidrios ataskaitos, greitai susisiekė su prekybininkais, pirkusiais šeiminko prekes skolon. Sumažinęs jų skolas, jis taip sutvarkė dokumentus, kad pasirodė, jog viską jis tvarko teisingai ir sąžiningai. Užuoat atleistas iš darbo, prievaizdas buvo pagirtas už gerai atliktas pareigas.

Pasaulyje mes nuolat esame mokomi būti apsuksiais. Tokie gyvena geriau, padaro daugiau pelningų darbų, juos žmonės labiau gerbia. Apsukrus dažnai iškeliami kaip pavyzdingi tėvai, galintys gausiai aprūpinti šeimą. Apsukrus demonstruojami kaip pavyzdingi vyrai, galintys patenkinti bet kokias savo žmonių

užgaidas. Vis dėlto apsukrusis moka didelę kainą – tai jo vienatvė, nors jis ir laukiamas kompanijose; tai žinojimas, kad apsukrusis labiau ištikimas savo reikalams, negu žmonėms, kuriems dirba.

Pasaulietinį apsukrumą Jėzus pirmiausia naikino savo mokinių sąmonėje, mokydamas juos gyventi lėčiau, tačiau teisingai, turėti mažiau, bet įgijus sąžiningai.

Kalbant apie tarnavimą bažnyčioje dažnam atrodo, kad būtent bažnyčia turi geriausiai viską daryti ir būti pavyzdys visuose reikaluose. Todėl bažnyčiai reikalingi apsukrūs tarnautojai – charizmatiški pamokslininkai, įkvepiantys muzikantai, puiki aparatūra ir kokybiški renginiai. Kai kurios bažnyčios, turinčios didelių resursų, tai gali padaryti. Tačiau ką daryti toms bendruomenėms, kurios tokių resursų neturi, o ir apsukruolių, galinčių tai padaryti regima realybe, taip pat nėra? Jėzus tokias vadina „mažosiomis kaimenėmis“, kurios brangios Dievui, o ypač tose pasaulio vietose, kur tikinčiųjų ypač mažai ir jie yra persekiojami.

Jėzus labai aiškiai parodo, kokie turi būti Jo tarnautojai bažnyčioje ir pasaulyje. Jis sako, kad pasaulio vaikai yra apsukresni, negu šviesos vaikai. Apsukrus prievaizdas nėra pavyzdys mokiniams, tačiau tai yra paraginimas būti sąžiningu mokiniu. Jėzus akcentuoja būti ne apsukrumo, o šviesos vaikais. Bažnyčiai labiau reikia šviesių, o ne apsukrių žmonių.

Patikimi smulkmenose

Kas patikimas smulkmenose, tas patikimas ir dideliuose dalykuose, o kas neteisingas smulkmenose, tas neteisingas ir dideliuose dalykuose. (Luko 16, 10)

Žmonėms būdingas troškimas daryti didingus darbus. Dauguma mūsų norėtume būti didūs, žinomi ir gerbiami, ir kiekvienas norėtume prisidėti prie didingų dalykų įgyvendinimo. Troškimas daryti didingus darbus yra toks didelis, jog tokios pamokos kaip ši, kai Jėzus mokė savo mokinius būti patikimus

Užduokime sau klausimą: ko siekiu sekdamas Jėzų?

smulkmenose, užsimiršta. Turbūt dėl to apie patikimumą smulkmenose reikia nuolat kalbėti.

Jėzus mums sako, jog Dievui labiau rūpi smulkmenos, o didžiais dalykais pasirūpins Jis pats. Tarnavimas Dievui visada prasideda nuo smulkmenų. Savo mokinių Jėzus nemokė, kaip gydyti žmones ar padauginti duoną. Jėzus jiems duodavo paprastas užduotis: susodinti žmones po penkiasdešimt, padalinti maistą, mesti tinklus į ežerą, irtis į kitą krantą, atvesti asilą ir t. t. Jėzaus mokinių būryje visi turėdavo savo pareigų. Judas Iskarijotas turėjo garbingiausią atsakomybę – prižiūrėdavo bendruomenės finansus.

Kas yra smulkmenos krikščioniškoje bendruomenėje? Atverti bažnyčios duris ateinančiam ir su juo pasisveikinti. Pasiūlyti kavos bei arbatos. Sustatyti kėdes. Patarnauti patiems mažiausiems. Pakelti šiukšlę. Išplauti indus. Nupirkti pieno. Pavežti. Iššluoti virtuvę. Paskaityti Šv. Raštą pamaldų metu. Paklausti liūdinčio, ar galima kuo nors padėti? Pasakyti gerą žodį. Aukoti ir palaikyti bažnyčią.

Smulkmenos yra svarbu, nes iš jų kaip dėlionėje ir susidaro visas gyvenimas. Todėl Jėzus ir moko apie ištikimybę smulkmenose.

Jokūbas tikintiesiems primena tokią tiesą: *Štai kad ir laivai: nors jie tokie dideli ir smarkiųjų vėjų genami, mažytis vairas juos pakreipia, kur nori vairininkas.* (Jokūbo 3, 4). Dideli laivai, smarkūs vėjai, o laivas plaukia ten, kur mažas vairas jį pakreipia. Jėzus mokė, jog dideli projektai, svarbūs darbai yra viena, o į tikslą plauksi ir jį pasieksi būdamas ištikimas smulkmenose.

Užduokime sau klausimą: ko siekiu sekdamas Jėzų? Gal noriu, kaip anuomet mokiniai arba tas apsukrus prievaizdas valdyti, didelius dalykus, būti populiarius, gerbiamas išskirtinių žmonių tarpe? Vis dėlto Jėzus pirmiausia mus išbando smulkmenose ir tikrina laiku – ar būsi ištikimas mažuose dalykuose, ar neatmesi mažos tarnystės, ar būsi šviesa mažoje bendruomenėje.

Prisirišę prie Dievo

Joks tarnas negali tarnauti dviem šeimininkams: arba jis vieno nekės, o kitą mylės, arba prie vieno bus prisirišęs, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai. (Luko 16, 13–15)

Kas yra prakilnu Dievui? Apsukriais Jis nesižavi, įgyvendinantys didelius dalykus Jo nestebina. Jis ieško tokių, kurie apsisprendę tarnauti tik Jam vienam. Kaip lazda turi du galus, taip ir žmogus turi du pasirinkimus. Jėzaus sekėjas pasirinkimų beveik ir neturi, nes renkasi vieną lazdos galą. Jis yra šalia Jėzaus, prisirišęs prie Jo, su Juo gyvena, o jei krenta, tai su Juo ir krenta.

Pats pirmasis įsakymas Sandoroje, duotas Izraeliui, buvo šis: *Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas (...) neturėk kitų dievų šalia manęs.* (Įstatymo 5, 6). Šis įstatymas yra visų kitų įstatymų pagrindas, visa žmogaus, gyvenančio ryšyje su Dievu, esmė. Jozuė prieš mirtį kalbėjo izraelitams, ragindamas juos pasitikėti Viešpačiu ir nesižavėti svetimais dievais, daug žadančiais stabais. Apie savo apsisprendimą jis sakė: *Bet aš ir mano šeima tarnausime VIEŠPAČIUI.* (Jozuės 24, 15).

Tai tinka ir krikščionims. Galime vaikščioti į bažnyčią ir dalyvauti jos veikloje, tačiau gyventi pagal kitą požiūrį, prisirišti prie pasaulio dalykų, kurie visaip tolima nuo vienintelio Dievo.

Pranašas Ezechielis tai pastebėjo: *Žmogau, šie vyrai puoselėjo stabus širdyje ir savo nuodėmės priežastį statėsi tiesiog sau prieš akis.* (Ezechielio 14, 3). Šiuo laikmečiu mes ypač daug matome ir geidžiame, net nepastebėdami, jog tai yra nuodėmė. Ir mūsų širdyse gana greitai įsikuria stabai.

Su mumis, kaip ir su izraelitais, gali būti lygiai taip pat: tai, ką Dievas mums norėjo duoti, Jis atima ir duoda tai, ko savo gyvenime siekėme. Tas, kuris dirba dėl pinigų, jų ir gauna; tas, kuris nori garbės, ją ir turi; tas, kas apsukriai reikalus tvarko, juos ir sutvarko. Vis dėlto šie dalykai vieną dieną išskrenda kaip aitvarai ir palieka savo garbintoją tuščią bei nusivylusį, be ateities. Tačiau blogiausia, kas jam nutinka, jis mato amžinąjį Viešpatį, kuriam nebuvo ištikimas, ir vietoj atgailos Viešpačiui jam norisi tik sakyti priekaištus.

Dievas netoleruoja jokių kitų ištikimybės, ir visi, kurie puoselėja prierašumą kitokioms dievybėms, pasaulėžiūroms, pomėgiams ar veikloms, yra pasibjaurėtini Dievui.

Prakilnumas yra ryški Viešpaties savybė, o jį lydi teisingumas ir teisumas, patvarumas ir gelbėjimas, išmintis ir pažinimas.

Tam, kad gyventume „gerai“, šis pasaulis savo dėsniais moko mus būti apsukrius, siekti didelių dalykų ir prisirišti prie savo svajonių. Šį pasaulietinį mąstymą įkūnija „amerikietiška svajonė“, nes daug ir dėl didelių dalykų dirbdamas, sutelkdamas savo komandoje geriausius žmones ir geriausią įrangą bei priemones, tu įgyvendinsi tai, apie ką svajojai ir ko troškai.

Jėzaus mus kviečia siekti ne kokios nors savo svajonės, bet sekti Jį pasitikint Juo. Galbūt tu ir nebūsi labai apsukrus tarp panašių į save (Luko 16, 8), tačiau būdamas patikimas smulkmenose (Luko 16, 10–12) ir prisirišęs prie Kristaus (Luko 16, 13–15) darysi tai, kas yra prakilnu Dievo akivaizdoje.

Dievo tarnai: atiduodame garbę mūsų Viešpačiui!

*Ką tik darytumėte, darykite iš širdies,
kaip Viešpačiui, o ne žmonėms.
(Kolosiečiams 3, 23)*

Pradėję savo kelionę su Viešpačiu dauguma tikinčiųjų aktyviai ieško, kuo galėtų pasitarnauti kitiems. Jie jaučia ir gerai supranta, kad tikėjimas turi būti pagrįstas gerais darbais, kitu atveju jis yra miręs. Todėl galiausiai supratę, kur Viešpats juos veda, dauguma tikinčiųjų iš visos širdies atsiduoda tarnystei kaip Viešpačiui, o ne žmonėms. Tarp tokių tarnautojų išskirtume Liuciją, Andrių ir Rūtą, kurie pasidalino su mumis, kas jiems yra tarnavimas ir kaip tai veikia jų ir kitų žmonių gyvenimus.

Liucija Grušienė (68) yra Vilniaus „Malonės“ baptistų bendruomenės tarnautoja. Ji veda Biblijos studijas moterims ir daug prisideda įvairiais kitais patarnavimais. Liucija taip pat sėkmingai tarnauja e-sielovadininke interneto svetainėje ieškauDievo.lt

Andrius Kriukas (25) yra Vilniaus „Malonės“ baptistų bendruomenės tarnautojas. Šiuo metu jis tarnauja laikinoje bendruomenės Brolių taryboje. Anksčiau sėkmingai tarnavo Kauno krikščionių baptistų bendruomenėje „Geroji Naujiena“. Andrius baigęs teologijos studijas Biblijos institute Vengrijoje.

Rūta Inkenaitė (84) yra ilgametė Klaipeidos evangelikų baptistų bendruomenės tarnautoja, priėmusi Kristų ir pasikrikštijusi dar 1964 metais. Ji gerai žinoma bendruomenėje vertėja, literatė ir pedagogė. Rūta neseniai sėkmingai tarnavo e-sielovadininke interneto svetainėje ieškauDievo.lt

Liucija Grušienė

Andrius Kriukas

Rūta Inkenaitė

Kaip bėgant metams keitėsi Jūsų supratimas apie tarnavimą ir kas Jums tai yra šiandien?

Liucija: Pats žodis „tarnavimas“ man siejosi su tarnavimu kam nors, buvo tam tikra prievolė (tarnauti pas ūkininkus, tarnauti armijoje ir pan.) Esu pastebėjusi, kad siekdami draugystės, stengdamiesi įtikti kitiems žmonėms, patys to nejausdami, tampa jų tarnais.

Kai įtikėjau, skaitydama Bibliją šį ir su juo susijusius žodžius sutikdavau dažnai. Supratimas apie tarnavimą keitėsi. Įsiliejusi į tikinčiųjų bendruomenę pamačiau praktinį tarnavimo pritaikymą. Tame mačiau darną, nuoširdumą. Atrodė, jog kiekvienas daro savo darbą, bet kaip veikė šis „mechanizmas“, buvo dar sunku suvokti. Įsitikinau, kad žmonės darė tai, ką mokėjo geriausiai. Panorau į tarnavimo veiklą įsijungti ir pati. Šiandien tai yra neatskiriama mano gyvenimo dalis, nes tarnavimas man teikia didelį džiaugsmą.

Andrius: Laikui bėgant mano supratimas apie tarnavimą labai keitėsi. Prieš įtikėjimą jis man buvo kaip „gero darymas“ tam, kad pasijusčiau geresnis, „dvasingesnis“. Vos įtikėjus tarnavimas man buvo kaip privalomos darbo valandos, kurias turi turėti kiekvienas tikintysis. Tai kaip „duoklė“ Dievui. Tačiau bėgant metams supratimas apie tarnavimą keitėsi, vietoje darbo jis man tapo gyvenimo būdu. Ir dabar tarnavimas man reiškia gyvenimo filosofiją (visada būti pasiruošusiam pasitarnauti), per kurią aš šlovinu Dievą.

Visa, ką darau, yra tarnavimas Dievo garbei (ar žodžiu, ar darbu, ar lėšomis).

Rūta: Šiandien tarnauju pagal prašymus ar užsakymus: verčiu krikščionišką literatūrą vaikų mokymui, dažnai kai to prireikia greitai ir niekas negali to padaryti, nors vertėjų (ypač iš anglų kalbos) dabar pakanka. Kaip tarnavimą Dievui galėčiau įvardyti savanoriavimą sielovados svetainėje ieškauDievo.lt.

Kaip tarnavimas susijęs su Jūsų dvasiniu gyvenimu?

Liucija: Sritys, susijusios su kitų žmonių dvasiniu augimu, padeda man pačiai geriau pažinti Dievą, gilinantį į Jo Žodį ir skiriant tam daugiau laiko; kitos tarnystės ugdo nuolankumą, gebėjimą suprasti, įsiklausyti į žmogų, jam padėti.

Andrius: Tarnavimas man yra neatsiejama gyvenimo dalis, t. y. visas gyvenimas turi būti ištisinis tarnavimas: savęs atidavimas žmonai, vaikams, bažnyčiai, artimiesiems. Kai gyvenu tokiais principais, randu laimę ir pasitenkinimą Dieve, kuris duoda visa, ko man reikia. Todėl man tarnavimas ne tik padeda, bet, manau, kad jis ir yra prasmė, dėl ko aš gyvenu.

Rūta: Tarnavimas mano dvasiniam gyvenimui tikrai netrukdo, jau greičiau, jei nebūtų tarnavimo, dvasinis gyvenimas būtų kur kas skurdesnis. Tačiau tarnavimui trukdo įvairūs išoriniai dalykai, visokios šiuolaikinės techninės priemonės, kurių dėl savo amžiaus neperprantu ir nevaldau.

Be to, tarnavimo kokybei visgi turi įtakos ir amžius, pragyventi metai, jie skuba, o aš lėtėju.

Tarnavimas ir bažnyčia: koks tarp jų ryšys?

Liucija: Man šis ryšys yra glaudus, nes dauguma tarnysčių atrandamos bažnyčioje, o kitos kaip nors susijusios su bendruomene.

Andrius: Mano įsitikinimu, bažnyčia tikinčiajam yra tobula terpė treniruotis ir praktikuoti savo tarnavimą. Maldos namuose lengva rasti būdų, kaip pasitarnauti, nesunku pradėti ir saugu klysti, nes tikintieji visuomet pakels, padrąsins, pamokys.

Rūta: Laikiau tarnavimu viską, ką nuo vaikystės dariau bažnyčioje per pamaldas arba tvarkydama salę pamaldoms, arba ko nors mokydama. Niekada to nesureikšmindavau, nes to reikėjo. Bažnyčioje neturėjau jokių oficialiai įvardintų pareigų, dažnai tai būdavo savanoriškas darbas arba net nelegalus (tarybiniais laikais mokant vaikus). Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, toliau mokiau vaikus, rengdavome krikščioniškas vasaros stovyklas, tačiau tai jau buvo nebe asmeninis, o kolektyvinis darbas, todėl tekdavo jį organizuoti.

Kaip manote, ar tikinčiajam įmanoma perdegti tarnavime?

Liucija: Manau, kad taip. Esu mačiusi labai aktyvių tarnautojų, kurie ilgainiui pradeda jausti nepasitenkinimą, naštą ar kitaip pasireiškiančius trikdžius ir nuleidžia rankas. Kad taip neatsitiktų pačiai, stengiuosi įsiklausyti į savo širdį, meldžiuosi, prašau Šventosios Dvasios vedimo prieš pradedant naują tarnystę, kad suprasčiau, ar tai ateina iš Dievo. Dabar esu tokioje būklėje, kad nieko naujo ir negalėčiau nuveikti daugiau, nebent trumpalaikius ar vienkartinis papildomus darbus. Nors turiu prisipažinti, kad atsiradus pasiūlymui imtis naujos veiklos,

noras sutikti yra tikrai didelis. Sustabdo tik žinojimas, jog turėdama daugiau tarnysčių, negalėsiu visko atlikti tikrai kokybiškai.

Andrius: Aš tikiu, kad netinkamas požiūris į tarnavimą gali vesti į emocinį perdegimą. Ypač kai tarnavimas suprantamas kaip darbas arba savęs paties tobulinimas. Motyvacija tarnauti turi būti siejama su atsidavimu Dievui ir Jo šloviniu, o ne veiksmu, kylančiu iš savęs arba dėl savęs.

Rūta: Perdegimas? Taip, apie jį pagalvodavau, kai neužtekdavo laiko ar jėgų viskam, ką norėjau aprėpti ir kuo pasitarnauti. Laikui bėgant, kai imi suvokti, kad ne vien nuo tavęs viskas priklauso, išmoksti nusiraminti ir labiau pasitikėti Dievu ir kitais, kurie irgi tarnauja.

Kaip konkrečiai Jėzus Kristus daro įtaką Jūsų dvasiniam tarnavimui?

Liucija: Jėzus moko tarnauti savo pavyzdžiu. Jis paliko mums Žodį, kad skaitytume ir suprastume, kas yra tarnystė. Iš Jo aš mokausi atsakyti savo išdidumo, neteisti kitų, pasižiūrėti į save ir su dėkingumu naudoti tas dovanas, kurias gavau iš Dievo, kad būtų pašlovintas Jo vardas.

Andrius: Jėzus Kristus yra mano Viešpats ir tarnavimo variklis – Jis mane motyvuoja, palaiko, pakelia, suteikia džiaugsmo ir prasmės mano gyvenimui. Be Jo neegzistotų nei mano tarnavimas, nei tikėjimas. Apskritai neturėčiau tikslo, kurį dabar turiu per Jėzaus Kristaus auką ant kryžiaus – mano išpirkimą. Būtent Jo atliktas darbas dėl manęs įprasmina mano gyvenimą.

Rūta: Negaliu to apibūdinti, nes ir paties tarnavimo, kiek jo dar yra, niekaip neišskiriu. Tiesiog labai norėčiau, kad viskas, ką darau, ar tai būtų dvasinis, ar paprastas kasdienis tarnavimas, kaip rašo pastorius dr. A.W. Tozeris, duotų garbę Dievui.

Dėkojame už atsakymus.

Gerai pasakyta!

Bijau, kad daugelis nori šlovės, bet ne malonės. Jie nori užmokesčio, bet ne darbo; derliaus, bet ne sėjos; apdovanojimo, bet ne kovos. Bet taip nebus.

- J. C. Ryle

Jei dykinėji Kristaus darbe, tuomet aktyviai dalyvauji velnio darbe.

- C. H. Spurgeon

Daugelis iš mūsų norime atlikti didžius darbus Viešpačiui, bet tik nedaugelis nori daryti mažus dalykus.

- D. L. Moody

Daryk visus gerus darbus, kuriuos gali, visomis priemonėmis, kurios tau prieinamos, visais tau įmanomais būdais, visose vietose, kuriose gali, visuomet, kai gali, visiems, kuriems gali, ir tiek ilgai, kiek tik gali.

- Charles Wesley

Kai Andriejus nuėjo ieškoti savo brolio, jis net neišsivaizdavo, koku įžymiu taps Simonas (Petras). Gal tu pats ir stokoji talentų, tačiau gali tapti tuo, per kurį prie Kristaus bus patrauktas kitas, kuris taps garsiu malonėje ir tarnystėje.

- Charles Spurgeon

Tegul tavo įrankiai būna parengti. Dievas suras tau darbą.

- Charles Kingsley

Tavo užduotis yra ne apversti pasaulį aukštyn kojomis, bet atlikti viską, kas būtina tau duotoje vietoje.

- Dietrich Bonhoeffer

Dievas sukūrė mane, kad atlikčiau Jam konkrečią tarnystę; man Jis pavedė konkretų darbą, kurio nedavė kitam. Turiu savo misiją – gal šiame gyvenime jos niekuomet nesužinosiu, tačiau ji bus man atskleista kitame.

- John Henry Newman

Tikrasis šventojo išbandymas neateina per jo pasirengimo skelbti Evangeliją patikrinimą, bet per pasirengimą atlikti kažką panašaus į mokinių kojų nuplovimą, t. y. pasirengimą daryti dalykus, kurie žmogaus supratimu atrodo nesvarbūs, tačiau Dievui yra be galo svarbūs.

- Oswald Chambers

Pradėk daryti tai, kas būtina; tuomet daryk tai, kas įmanoma; ir staiga jau darysi tai, kas neįmanoma.

- Pranciškus Asyžietis

Tavo tarnas klauso

„Viešpats atėjo, atsistojo ir pašaukė kaip pirma: „Samueli, Samueli!“ Samuelis atsiliepė: „Kalbėk, Tavo tarnas klauso.“ (1 Samuelio 3, 10)

Glenn Packam

Jeigu radijas būtų buvęs įjungtas, jie būtų sužinoję, kad „Titanikas“ skęsta. Kirilas Evansas, kito laivo radistas, mėgino perduoti Džekui Filipsui, vyresniajam „Titaniko“ radistui, radiogramą, kurioje perspėjo apie dreifuojančias ledo lytis. Tačiau Filipsas buvo užsiėmęs keleivių pranešimų perdavimu, ir šiurkščiai liepė Evansui nutilti. Tad Evansas nenoriai išjungė radiją ir nuėjo miegoti. Po dešimties minučių „Titanikas“ susidūrė su ledkalniu. Jo pagalbos signalas liko be atsako, nes niekas nesiklausė.

Pirmoje Samuelio knygoje pasakojama, kad Izraelio kunigai tapo sugedusiais bei prarado dvasinį regėjimą ir klausą. Šaliai iškilo pavojus. „Tomis dienomis Dievo žodis buvo retas ir regėjimas nedažnas“ (1 Samuelio 3, 1; Biblijos draugijos vertimas). Tačiau Dievas nepaliko savo tautos. Jis ėmė kalbėti su jaunuoliu, vardu Samuelis, kuris buvo auklėjamas kunigo namuose. Vardas Samuelis reiškia „Viešpats girdi“. Jam davė tokį vardą norėdami prisiminti Dievo atsaką į motinos maldą. Tačiau Samuelis turėjo išmokti girdėti Dievą pats.

„Kalbėk, Tavo tarnas klauso“ (1 Samuelio 3, 10). Išgirsti Dievo balsą gali tas, kuris tapo Jo tarnu. Imkime ir pasiryškime girdėti bei paklusti tam, ką Dievas atskleidė savo Žodyje. Padarykime savo gyvenimą klusnų Jam ir tapkime nuolankiais tarnais – tokiais, kurių „radijas“ visuomet yra įjungtas.

Kodėl jums būtina paklusti tam, ką Viešpats apreiškė Šventajame Rašte? Kaip jūs galite likti „įjungti“ klausytis Jo balso?“

Viešpatie Jėzau, dėkoju, kad Tu kalbi su manimi. Dėkoju už Šventąjį Raštą, kuris man padeda paklusniai sekti paskui Tave. Kalbėk, Tavo tarnas klausosi!

Viešpaties pašaukta gelbėti įsčių vaisių

Krizinio nėštumo centro vadovė **Zita Tomilienė** liudija apie besąlygišką Dievo meilę, kuri išlieka net ir sugriuvus patiems brangiausiems dalykams. Ji kalba apie mokymąsi gyventi šia diena ir mūsų Kūrėjo veikimo ženklus jos vadovaujamoje neplanuoto nėštumo misijoje. Akivaizdu, jog Viešpats lydėjo ir laimino šio centro kūrimą nuo pat idėjos užsimezgimo! Organizacija skatina abortų prevenciją ir pagalbą nėščiosioms, kad jos pamatytų gyvenimo su vaiku galimybę. Tai yra pati tikriausia tarnystė Viešpačiui ir moterims, kurios pašauktos dovanoti gyvybę. Apie tai 2016 metais su Zita kalbėjosi žurnalo „Gyvieji šaltiniai“ bendradarbis žurnalistas Arnoldas Matijošius.

Abortai (priverstinis nėštumo nutraukimas) ir ypač jų skaičius – skaudi votis Lietuvos gyvenime. Ir, kaip bebūtų keista, nėra daug organizacijų, net ir krikščioniškų, kurios vykdytų jų prevenciją, taigi ir saugotų gyvybę, teiktų pagalbą motinystei.

Vilniuje įsikūręs Krizinio nėštumo centras patarnauja moterims iš visos Lietuvos, vyksta jų konsultuoti, padrąsina priimti sprendimą išsaugoti vaiko gyvybę ir pirmuosius dvejus metus po gimdymo padeda mamai ir kūdikiui. Iš dalies tokį tarnavimą pavadinčiau skirtu moterims ir žmogui iščiose, bet tiksliau būtų – tai kultūrinis indėlis į Lietuvą, grįstas moralinėmis vertybėmis.

Zita, papasakokite apie praktinę pagalbą moterims, kurios pastojo, ir nepaisydamos sunkios asmeninės situacijos ieško galimybių išsaugoti naujo žmogučio gyvybę. Kaip nusprendėte įkurti Krizinio nėštumo centrą, kokie jo tikslai?

Organizacija buvo įkurta 2013 m. penkių moterų iniciatyva, siekiant padėti nėščioms moterims, išgyvenančioms sunkumus ir kartu sumažinti abortų skaičių Lietuvoje. Šiame centre suteikiame konkrečią pagalbą moterims, kurios nenori aborto, tačiau nemato išeities, yra išsigandusios, nežino, ką daryti, nes patiria vyro spaudimą, nesulaukia pagalbos ar jos būna per mažai. Kartais moterys mano, kad jos

jau turi pakankamai vaikų, be to, jaučia aplinkos spaudimą, tarsi vaikų auginimui netinkamos gyvenimo sąlygos.

Taigi mes rūpinamės ir įvairiopa abortų prevencija, nuo jaunimo švietimo iki moteriai teikiamos psichologinės paramos patyrus abortą, kad ji nebekartotų nėštumo nutraukimo, nes dažnai kiti, pakartotiniai, abortai yra pirmojo trauma.

Savo programos mokymuose tvirtiname, kad gyvybė prasideda nuo jos pradėjimo. Pradėjus lytinį gyvenimą, turi žinoti, kokios bus pasekmės, be kita ko, ir kokios bus aborto pasekmės.

Ar jūsų veikla pagrįsta kokia nors aiškia vertybine orientacija?

Taip, mes save laikome krikščioniška organizacija. Bandome suteikti paramą ir supratimą tiek moteriai, tiek vyrui, tiek ir visai šeimai, kai jie išgyvena su neplanuotu nėštumu susijusias problemas. Norime, jog tokie žmonės sužinotų apie padrąšinimą ir pagalbą (materialinę, emocinę ir dvasinę), kuri paskatintų juos priimti iščiose augantį vaikelį. Mūsų

materialinė pagalba apima kūdikio lovelės, vežimėlio, drabužėlių, sauskelnų ir kitų būtinų daiktų parūpinimą. Organizuojame akcijas, kurių metu žmonės perka sauskelnes mūsų krizinio nėštumo centro moterų vaikeliams. Tai didelė parama, nes daug pas mus ateinančių nėščiųjų yra vienišos, todėl neretai stokoja ir finansinių resursų vaiko auginimui. Toks jau mūsų šiuolaikinis pasaulis, vyrai neretai vengia atsakomybės už vaiką, spaudžia moterį nutraukti nėštumą, kad nereiktų vaiko išlaikyti. Vienišumo ir skyrybų pastebime vis daugiau.

Moterims, išgyvenančioms krizinį nėštumą, turėtų labiau padėti ir valstybė, išvystyti pagalbos tinklą ir pasiūlyti nėščiai moteriai krizėje

Nutraukos Robert Dakševič

pagalbą. Gydytojai turėtų būti įpareigoti nukreipti moteris psichosocialinei konsultacijai, o ne tik skubėti išrašyti siuntimo abortui. Deja, ši sritis dabar yra palikta tik nevyriausybinių organizacijų veiklai.

Kodėl moteris ryžtasi abortui?

Gyvenimo realybė yra daug liūdnė už rožines vaikystės svajones apie laimingą šeimą, su mylinčiu vyru, namu ir vaiko kambariu. Todėl neplanuotai pastojus, neturint tvirto mylinčio peties ir gerų gyvenimo sąlygų, moteriai kyla desperatiškas noras ką nors daryti, kad sugrąžinti laiką atgal, kai nesilaukė. Moteris apie nėštumo nutraukimą pradeda galvoti apie kaip greitą, rodos lengvą išeitį. Ji kartais įsivaizduoja, kad abortas yra sprendimas be ilgalaikių pasekmių. Tačiau mes konsultuojame moteris, kurios net praėjus keliems dešimtmečiams po aborto, niekaip negali atarsti ramybės, dėl to pašlyja santykiai poroje ar šeimoje. Kaltinamas vyras, kad šis nepalaukė, nepadrasino moters, kai jai to labiausiai reikėjo, paliko jai visą atsakomybę ir pan. Vyro abejingumas moteriai reiškia, kad „viena auginsi, jei pasiliksi vaiką“, jo šalia nebus. Moteris to išsigąsta, ieško greitų, tačiau ilginiui skausmingų sprendimų. Tokioje situacijoje ir norime pagelbėti moterims neskubėti priimti sprendimo, kurio po to gailėsis ilgus metus.

Kokiomis formomis konkrečiais atvejais Krizinio nėštumo centras padeda pastojusioms moterims? Gal bandote įtikinti save krikščionimis laikančius gydytojus ir net savęs tokiais nelaikančius medikus to nesiminti?

Mes stengiamės užmegzti kuo daugiau kontaktų su gydytojais poliklinikose ir ligoninėse, kurie išduoda moteriai siuntimą atlikti abortą. Prašome, kad jie pirmiausia informuotų moterį, kad yra pagalba, ir ji laukiama konsultacijoje apsvarstyti visas galimas aplinkybes, resursus ir išeitis, nes abortas yra kraštutinis pasirinkimas, kuris sužeidžia moterį ir atima jos iščiose augančio vaiko gyvybę. Juk gydytojas nėra psi-

”

Vyro abejingumas moteriai reiškia, kad „viena auginsi, jei pasiliksi vaiką“, jo šalia nebus. Moteris to išsigąsta, ieško greitų, tačiau ilginiui skausmingų sprendimų.

chologas, jis niekada neturės tiek laiko ir kompetencijos išklausti moters, išaiškinti visų aborto fizinių ir emocinių pasekmių, pasiūlyti ilgalaikę įvairiapusę pagalbą, o juk būtent tai galėtų padrasinti ją gimdyti ir auginti vaikeli.

Todėl ir drąsiname medikus tinkamai perduoti informaciją apie mus, ir teikiamos pagalbos pobūdį. Parengėme lankstinukų, kuriuose rašome, jog moteris turi teisę žinoti, kas jos laukia po to, nes turime labai liūdnų patirčių ir moterų pasakojimų. Jos tvirtina, kad apgailestauja, jog niekas jų neperspėjo apie aborto pasekmes. Taigi, priėmusios sprendimą nutraukti nėštumą, moterys iš esmės neturėjo teisingos ir išsamios informacijos apie pasekmes.

Lietuvoje medikams nebuvo ir nėra privaloma teikti tokią informaciją prieš įteikiant moterims siuntimą nutraukti nėštumo, nors daugelyje Europos šalių (pvz., geros sistemos veikia Vokietijoje, Prancūzijoje, Italijoje) tai yra privaloma. Kita vertus, daug moterų, gavusios tokį siuntimą, įtikinėja save, jog proce-

dūra jau neišvengiama, nors taip anaipol nėra. Mes bandome su jomis kalbėtis ir tokiomis aplinkybėmis, kai niekas dar neprarasta. Kai kurios nerodo jausmų, bet viduje dėl to labai išgyvena, nerimauja, bijo, kenčia. Niekada nevēlu moters perklausti, ar ji nepersigalvojo, ar suvokia būsimas pasekmes, ar žino apie pagalbą gimusiam kūdikiui ir mamai. Štai tuo ir užsiimame prevenciškai.

Su kai kuriais medikais lengviau rasti pagalbą, su kitais – sunkiau, bet stengiamės, kiek galime, kalbėtis su visais. Visuose didžiuosiuose Lietuvos miestuose turime nemokamai konsultacijas teikiančių gydytojų ginekologų, kurie echoskopijos tyrimo metu rodo moterims jų iščiose augantį vaikeli, plakančią jo širdelę ir apie valandą bendrauja su nėščiąja. Deja, ne visi gydytojai pakankamai skiria tam laiko. Galima tik įsivaizduoti, jog nelengva daryti gerą įtaką šiai sistemai, o juk kalbame apie atsakomybę prieš kitą žmogų, savo sąžinę, ir galų gale, prieš Dievą. Nei vienas abortą

atliekantis gydytojas nesako, jog nori tai daryti, bet jis daro kompromisą, nes privalo vykdyti moters valią ir profesines pareigas. Kiti gydytojai vienareikšmiškai atsako daryti abortus ir „teptis rankas“, bet tokių yra vienetai.

Kaip jūs randate savanorių Krizinio nėštumo centrui?

Jie patys kreipiasi į Centrą, nori prisidėti, o mes aiškinamės, koku būdu, ką jie gali, moka, kas jiems sekasi. Dauguma jų nori tiesiogiai palaikyti moteris, išgyvenančias dėl neplanuoto nėštumo. Šioje grupėje yra įvairių miestų psichologų ir savo vaikus auginančių gerosios patirties turinčių mamų, kurios žino, kaip svarbu palaikymas. Dalis moterų konsultantėmis tampa po to, kai pačios patyrusios krizę kreipėsi pagalbos, ir lankė vieną ar kitą kursą, pvz., „Rachelės vynuogyno“ programą išgyvenus abortą sunkias pasekmes arba terapines grupes krizinį nėštumą išgyvenančiomis moterims.

”

Mūsų centre moterys būna globojamos ir palydimos saugiai nešioti ir pagimdyti vaikelį, taip pat auginti pirmuosius dvejus metus, remiame daiktais kūdikiui, jei reikia, net saugią gyvenamąją vietą surandame.

Mūsų centre moterys būna globojamos ir palydimos saugiai nešioti ir pagimdyti vaikelį, taip pat auginti pirmuosius dvejus metus, remiame daiktais kūdikiui, jei reikia, net saugią gyvenamąją vietą surandame, nuvežame pas gydytojus ar padedame susitvarkyti dokumentus dėl valstybės socialinės paramos.

Taip pat Centre tarnauja savanoriai, kurie po kelias valandas kai kuriomis savaitės dienomis padeda prižiūrėti vaikus. Kitos savanorių šeimos sutinka laikinai apgyvendinti moterį nėštumo metu ir po gimdymo, nes pasitaiko, kad nėščiąją tėvai ar sugyventinis išvaro iš namų, tokių moterų yra ne tik iš socialinės rizikos šeimų, nestabilios aplinkos, bet ir iš pasiturinčių šeimų.

Tokiais atvejais moterys skambina mums, prašo pagalbos, papasakoja apie joms keliamas sąlygas, jog namuose gali pasilikti tik tuo atveju, jeigu pasirinks abortą. Žinoma, mums reikia daugiau jautrių ir supratingų savanorių, galinčių laikinai priglauti nėštumą tęsti pa-

sirinkusias moteris arba finansiškai prisidėti prie nuomos jos būstui. Namų, kurie laikinai priglaudžia gimdančią moterį: iki gimdymo ir pirmuosius mėnesius po gimdymo, kol moteris suras kitą nuolatinę gyvenamąją vietą, susitvarkys pašalpas bei socialinę paramą ir kitą saugų būstą.

Tokios savanorių šeimos ar atskiri žmonės taptų tarsi XXI amžiaus teisuoliais, kaip tie, kurie XX amžiuje nuo nacių pašelbto holokausto gelbėjo žydus.

Taip, savanoriai yra labai reikalingi. Pvz., Šv. Kazimiero parapija Vilniuje kartais surengia molinių ar kitokių rankdarbių akcijas, namų konditerijos gaminių mugės, o gautas pajamas paaukoja mums. Ekumeninio katalikų Taize judėjimo jaunimo grupė taip pat prisideda, renka aukas gatvėse, parduodami savo keptus pyragus. Lėšos yra aukso vertės: juk sunku nedirbančiais, nėščiais moteriai pragyventi iš 100–120 eurų pašalpos. Mes skaičiuojame, kad gavusi apie 50 eurų, tokia moteris galėtų iš jų pragyventi apie savaitę. Tokia suma vienam žmogui nėra skaudus smūgis biudžetui, o štai kitam – padeda išgyventi. Todėl kviečiame visus neabejingus naujai gyvybei ir nėščiai moteriai žmones paremti periodine savo auka mūsų organizacijos veiklą. Tai galima padaryti tiesiogiai arba per aukok.lt portalą.

Visą informaciją apie mūsų veiklą rasite tinklapyje neplanuotasnestumas.lt.

Tu ne viena. Mes už tai, kad tu žydėtum. Toks mūsų Centro moto.

Be Viešpaties Dievo pagalbos toks darbas nebūtų įmanomas. Net jeigu kam ir atrodytų per drąsų jį pavadinti misija pasaulyje, visgi jis toks ir yra, nukreiptas į moteris, kūdikius, šeimas, visą (lėtai nykstančią) Tautą. Dievas laimina šią veiklą. Dėkojame jums už šį prasmingą pokalbį apie tarnavimą Krizinio nėštumo centre. Ne vien kritikuokime nusidėjėlius, bet ištieskime vienas kitam ranką, kad įveiktume blogį, baimę, mirties kultūrą, dėkotume savo mamoms.

Krikščionių misijos

„[...] mano vardas didis tautose [...] sako Galybių VIEŠPATS.“ (Malachijo 1, 11)

Dennis F. Kinlaw

Bažnyčia kai kuriuos prioritetus sukeitė vietomis. Jėzus liepė: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“ (Morkaus 16, 15). Šiandieninėse krikščionių misijose neretai pirma patenkinamos fizinės reikmės, o tada, jei lieka laiko įterpti žodelį apie Kristų, tai juo geriau. Tačiau Kristus liepė mums eiti ir užsidegus pasakoti pasauliui apie Jo gerumą, šlovę ir meilę. Evangelizavimas turėtų būti pirminis ir pagrindinis bet kokio krikščioniško patarnavimo motyvas. Jei eilės tvarka sukeičiama ir mes dvasinių poreikių imamės tik pirmiau patenkinę fizinius, dvasinė dalis smarkiai nukenčia.

Materialiniams poreikiams ir galo nėra. Pirmiausia ir labiausiai mums turėtų rūpėti Kristaus meilė.

Jei tau nerūpi žmogaus siela, nekalbėk lyg turintis moralinį pranašumą apie jo kūną. Kad tau rūpi visas žmogus, gali parodyti pirmiausia pasirūpindamas jo siela. Nuolat jaučiame pagundą pirmiausia griebtis šalutinių problemų, kad nereikėtų uždavinėti tokių esminių klausimų kaip „Ar tu krikščionis? Ar susitaikei su Dievu? Ar pažįsti Jėzų Kristų?“

Tik tuomet, kai Kristus yra aukščiau visko, mes galime patarnauti kitam visuose lygmenyse.

Perdegimo sindromas krikščionių tarnavime

Aurimas Gudas

psichologas

Perdegimas – tai žmogaus išsekimo būseną, kuri atsiranda dėl per ilgo asmens įsitraukimo į tam tikrą veiklą. Pats žodis „perdegimas“ nurodo, kad „perdega“ tik tie žmonės, kurie „dega“, tai yra labai emociškai įsitraukę į savo veiklą. Žmonėms, kurie mėgsta patinginauti, perdegti šansų beveik nėra.

Apie perdegimą

Perdegimo sindromas atsiranda dėl nuolatinio streso. Dažniausiai emocinis perdegimas kamuoja žmones, kurių veikla tiesiogiai susijusi su kitais žmonėmis. Vieni žmonės per daug myli save, o kiti per daug myli kitus. Nors pastarieji atrodo dvasingesni, bet abu šie žmoniai tipai Dievui nepatinka, nes Jis įsakė: „Mylėk savo artimą kaip save patį.“ (Mato 22, 39).

Kuo tai pasireiškia

Perdegimui būdingas fizinis, emocinis ir dvasinis išsekimas, cinizmas, sumenkęs produktyvumas ir nepasitenkinimas savo veikla. Perdegti žmonės dažnai jaučia stresą, lėtinį nuovargį, turi miego problemų. Iš tiesų tokiems perdegusiems tarnautojams nesinori tarnauti, bet jie tai daro per prievartą. Laisvu laiku jiems nepavyksta atsipalaiduoti. Jie atitolsta nuo kitų žmonių, pablogėja sveikata. Jie lengvai susierzina, lengvai praranda kantrybę. Į kitus žmones perdegusieji ima reaguoti labiau kaip į daiktus, nei į asmenis.

Kaip saugotis

Evangelijos pagal Joną 15 skyriuje skaitome palyginimą apie vynuodį. Jėzus yra vynuodis,

o mes šakelės. Ar šakelė gali duoti daugiau vaisių, jei labiau pasistengs? Ne, mūsų rūpestis likti vynuodyje. Krikščionys rizikuoja tapti labai „dvasingais“ ir pamiršti pasirūpinti savo kūnu. Biblijoje, Pirmosios Karalių knygos 19-ame skyriuje yra istorija apie Eliją, kuris nori numirti. Vėliau jis užmiega, o Viešpaties angelas kelis kartus ragina jį pavalgyti. Tai Elijui gražina norą gyventi. Kitas pavyzdys – kai Jėzus prikelia mergaitę iš mirusių. Jis neįsako atgijusiai melstis ar užsiimti kokia kita veikla, bet liepia duoti jai valgyti (Luko 8, 55).

Perdegimą patiria ne tie, kurie daug tarnauja, bet tie, kurie nemoka ilsėtis. Kitaip sakant, įmanoma turėti daug veiklos ir neperdegti, bet reikia daug dėmesio skirti poilsiui, maldai, laikui su Dievu, mokėti ne tik duoti, bet ir priimti. Tam, kad neperdegtum, reikia negyventi lyg nuolatinio gaisro sąlygomis. Tarsi visas veiklas reikėtų atlikti tuojau pat ir tarsi niekas kitas už tave to negalėtų padaryti. Lyg nebūtų Dievo arba Jis nebūtų visagalis!

Teisingas Dievo suvokimas gali apsaugoti nuo perdegimo. Dievui poilsio nereikia, bet mus Jis sukūrė ribotus, tokius, kuriems poilsis būtinas. Tokius, kurie neišgyvena be miego. Dievas juk sukūrė ne tik dieną, bet

”

Perdegimą patiria ne tie, kurie daug tarnauja, bet tie, kurie nemoka ilsėtis.

ir naktį, įsakė vieną dieną per savaitę ilsėtis. Evangelijoje pagal Morkų Jėzus apaštalams liepia pasitraukti nuošaliau nuo žmonių ir pailsėti (Morkaus 6, 31). Jėzus turėjo labai daug veiklos, bet niekur nematome Jo skubančio. Jis visuomet rasdavo laiko pokalbiui su žmonėmis, nepaisant jų statuso visuomenėje, neatstumdavo nei vieno prašančio pagalbos. Svarbu pasitikrinti, ar tikime Jėzaus Kristaus Evangelija ir ar nesistengiame savęs išgelbėti darbais (Efeziečiams 2, 8–9). Siekiant išvengti perdegimo, reikėtų ilsėtis kasdien, t. y. kiekvieną naktį ramiai ir giliai išsimiegoti, kas savaitę turėti poilsio dieną ir kasmet atostogauti.

Be to, turi išmokti pasakyti „ne“. Tie, kurie stipriai įsitraukia į krikščioniškas veiklas, yra labiau matomi ir dažniau sulaukia pasiūlymų kur nors tarnauti. Visos šios veiklos bus krikščioniškos ir krikščioniui gali atrodyti, jog Dievas nori, kad jis visose jose dalyvautų. Tačiau, jei toks Dievo tarnas visuomet sakys „taip“, jam tikrai neliks laiko poilsiui. Įsisukus į įvairias veiklas, galima pamiršti pačiam skirti laiko Dievui (Luko 10, 41–42).

Svarbu atrasti, kas tave sekina ir kas pakrauna. Reikia stebėti savo perdegimo ženklus. Jie gali parodyti, kad jau laikas pailsėti. Galima

susitarti su kitu broliu ar sese Kristuje, kad jie retkarčiais pasiteirautų, kaip tu laikaisi ir kada paskutinį kartą ilsėjaisi. Žmonėms, kurie linkę perdėti tarnauti, labai sunku save sustabdyti, jiems reikalinga pagalba iš šalies. Į perdegimą gali vesti įtikinimas, kad mano vertė priklauso nuo mano veiklos, nuo to, kiek aš padarau. Žinai, kad esi neįkainojamas net jei nieko nedarai? Tavo vertė nepriklauso nuo to, ką tu darai, o nuo to, kas tu esi. Tu esi mylimas Dievo vaikas. Nuo perdegimo labai gelbsti suvokimas, kad yra tik vienas pasaulio Gelbėtojas, ir tai nesi tu.

Ką daryti jei perdegei

Pasitikrink, ar tikrai tarnauji toje srityje, kur Dievas tave kviečia. Galbūt tarnauji toje srityje, kurioje neturi pakankamai gebėjimų, ir dėl to ši veikla tave sekina.

Nustok veikti iš savęs ir grįžk prie Jėzaus jungo. Veik išvien su Juo. Jėzaus jungas švelnus ir našta lengva. Bet dar daugiau. Jėzus mums žada atgaivą (Mato 11, 28–30)! Žmogiškai mąstant atrodo, kad atgaivą atrasime kur nors Havajų paplūdimyje, gerdami ką tik išspausť vaisių sultis. Bet Jėzus mums siūlo atgaivą tarnaujant kartu su Juo.

Kelk sau mažesnius reikalavimus.

Perdegimo laikotarpiu darbingumas bus ženkliai mažesnis, tad nereikia iš savęs tikėtis, kad būsi toks pats darbingas kaip anksčiau. Gali būti, kad savo išsipareigojimus tau teks sumažinti arba jų apskritai atsakyti. Suplanuok savo poilsį ir žiūrėk į tai kaip į labai būtiną dalyką. Poilsis turi kuo labiau skirtis nuo tavo įprastinės veiklos.

Melskis.

Ieškok Dievo.

Prašyk kitų pagalbos.

Nelik vienas. Dabar atėjo laikas priimti kitų pagalbą. Papasakok kitiems, kaip jautiesi, paprašyk, kad už tave pasimelstų. Tai gali būti

”

Tavo vertė nepriklauso nuo to, ką tu darai, o nuo to, kas tu esi. Tu esi mylimas Dievo vaikas. Nuo perdegimo labai gelbsti suvokimas, kad yra tik vienas pasaulio Gelbėtojas, ir tai nesi tu.

puiki proga pripažinti savo silpnumą ir ugdyti nuolankumą (Ekleziasto 4, 9–10).

Nori turėti dvigubai daugiau stiprybės? Tau reikia dvigubai daugiau džiaugsmo (Nehemijo 8, 10). Džiaugsmas Kristuje yra geriausias ginklas prieš pesimizmą ir nusivylimą!

Duok sau laiko. Perdegimas neįvyksta per vieną dieną, tai ilgas procesas. Deja, atsistatymas po perdegimo irgi užtruks ilgai. Nespausk savęs.

Dėkok Dievui. Už viską! (1 Tesalonikiečiams 5, 18).

Atmink, jog kančia, kurią patiri, nėra beprasme. Ji ruošia tau visa pranokstančią amžinąją šlovę (2 Korintiečiams 4, 17).

Perdegimo laikotarpiu gali atrodyti, jog Dievas nuo tavęs nutolo. Nors jausmai tau gali sakyti ką kitą, bet iš tikrųjų Dievas tavęs nepaliko, Jis yra arti ir Jis tave myli!

Šaltiniai: Ash, Christopher. Zeal without Burnout: Seven Keys to a Lifelong Ministry of Sustainable Sacrifice.

Baker, Rolland. Toward a Biblical Strategy of Mission: The Effects of the Five Christian Core Values of Iris Global. 2013.

Ide, Pascal. Perdegimo sindromas. Gebėjimo duoti liga. 2018.

Martinez, Pablo. Take Care of Yourself: Survive and Thrive in Christian Ministry. 2018.

Aukojimasis

„Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.“ (Luko 23, 34)

Dennis F. Kinlaw

Vienas stipriausių tikėjimo liudijimų man yra mano pažįstama, kuri kartą tiesiog nusprendė, kad jos vaikams reikia religijos. Kiekvieną sekmadienį ji atveždavo savo vaikus į bažnyčią ir palikdavo iki pamaldų pabaigos. Vaikai bažnyčioje daug sužinojo apie Jėzų ir pradėjo pasakoti mamai viską, ko išmoko. Moters viduje sukilo dvasinis alkis. Ji pradėjo taip stipriai trokšti Jėzaus, kad įveikė bažnyčios baimę ir įsėlinusi atsėdėjo sekmadieninės mokyklos klasės kamputyje. Aišku, labai bijojo, kad jai užduos kokį nors klausimą, tačiau vietoj pažeminimo toje klasėje ji rado Kristų.

Nuo to laiko moteris tapo nuolatine bažnyčios lankytoja. Ji visa tiesiog spindėjo, ir tas spindesys atverdavo jai bet kokias duris. Tik po kelerių mūsų pažinties metų man toptelėjo, kad šios moters grožis ir patrauklumas kilo iš vidaus, iš spinduliuojančios meilės Viešpačiui Jėzui.

Vėliau toji moteris susirgo vėžiu. Ją paguldė į ligoninę ir prijungė prie visokiausių aparatų. Kartą ji paklausė gydytojo, kiek išgyventų neprijungta prie aparatų. Gydytojas davė savaitę. Tada ji paklausė, kiek išgyventų prijungta prie

aparatų. Jis atsakė, kad apie šešias savaites. „Tuomet išjunkite tuos aparatus,“ – tarė ji. – Tas paskutines man likusias savaites mieliau praleisiu su Jėzumi.“

Kai jos aplankyti atėjo vyras, ji tarė jam: „Noriu, kad pasimelstum kartu su manimi dėl mano mirties akimirkos. Jei mirsiu nakties metu, mano naktinė slaugė sielvartaus, nes mudvi labai susidraugavome. Bet jei mirsiu 2:45 val., kai keičiasi slaugytojų pamaina, jau bus atėjusi mano dieninė slaugė, ir jai tą bus kur kas lengviau pakelti.“

Prabėgus parai, lygiai 2:45 val., moteris iškvėpė paskutinį atodūšį. Ji nežinojo, kas jos laukia, bet žinojo, pas ką eina. Dėl širdyje jaučiamo saugumo ji įstengė labiau žiūrėti ne savęs, o kitų gerovės. Juk būtų nuostabu, jei visi išmoktume gyventi taip, kad priartėjus mirties valandai mums labiau rūpėtų kiti, ar ne? Čia ir yra tikroji laisvė, kai aukojiesi vardan kitų iki pat galo.

Labai panašiai elgėsi ir Jėzus, kai savo motiną patikėjo mokinio Jono globai. Paskutinę akimirką Jis galvojo apie kitus.

Apie vargšus

„Našlaičių tėvas ir našlių globėjas savo šventoje buveinėje yra Dievas (...) Svetimšalių Viešpats saugo, našlaitį ir našlę globoja, o nedoriesiems užkerta kelią.“
(Psalmino 68, 5; 146, 9)

Michael Bannon

Mūsų Dievas džiugiai patarnauja neturintiems paramos šioje žemėje. Izraelio žmonėms nuolat buvo primenami svetimšaliai, našlaičiai ir našlės kaip ypatingi Dievo akyse. Žmonėms ne kartą buvo įsakoma pasirūpinti silpnaisiais, tais, kurie negali patys pasirūpinti savimi.

Vienas iš ryškiausių Jobo dievotumo ženklų matomas šiuose jo žodžiuose: „(...) aš suteikdavau džiaugsmo našlės širdžiai.“ (Jobo 29, 13; Jobo 31, 16–18). **Mūsų Viešpaties akys nuolat stebi vargšus ir stokojančius.** Jis su džiaugsmu iškelia tuos, kurie nusizemina bei pagerbia tuos, kurie gerbia Jį.

Evangelijos pagal Morkų 12-ame skyriuje skaitome apie vardu neminimą našlę, kurios tikėjimas gerbiamas jau daugiau kaip 2000 metų. Nuo 38 iki 40 eilutės Viešpats aistringai kalba prieš tuos, kurie demonstruoja savo religingumą ir daro teisius darbus norėdami pasirodyti prieš kitus. Žiūrėkite, kad nedarytumėte savo gerų darbų tik dėl to, jog kiti gerai apie jus galvotų. Nuo 41 iki 44 eilutės skaitome: „*Atsisėdęs ties išdine, Jėzus stebėjo, kaip žmonės metė į ją pinigus. Daugelis turtingųjų*

”

Mes, kaip tikinčiųjų
į mūsų Viešpatį Jėzų
Kristų bendruomenė,
turime atsakomybę
rūpintis vieni kitais.
Svarbu aukoti
džiugiai ir dosniai.
Jei nematote savo
širdies kaip džiugios
ir dosnios – melskite
mūsų Viešpaties,
kad jums ją suteiktų,
kad galėtumėte teikti
finansinę ir fizinę
pagalbą stokojantiems.

aukojo gausiai. Atėjo viena beturtė našlė ir įmetė du pinigėlius, tai yra skatiką. Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus tarė jiems: „Iš tiesų sakau jums: ši beturtė našlė įmetė daugiausia iš visų, kurie dėjo į išdinę. Visi aukojo iš savo pertekliaus, o ji iš savo nepritekliaus įmetė visa, ką turėjo, visą savo pragyvenimą.“

Atkreipkite dėmesį, kokioje aplinkoje visa tai vyksta. Mūsų Viešpats atidžiai stebėjo visus, kurie nešė savo aukas į Šventyklos išdinę. Dar daugiau, čia vartojami žodžiai reiškia, kad Jėzus labai atidžiai stebėjo viską, kas vyko šioje išdinės vietoje. Čia buvo trylika trimito formos skrynių, į kurias buvo metamos dovanos ir mokesčiai šventyklai. Kiekviena jų buvo ypatingai pažymėta, kad žmonės žinotų, į kurią skrynią dėti savo konkrečią auką. Nuostabu tai, kad mūsų Viešpats domisi šiais dalykais. Turime nepamiršti, kad mūsų Viešpats stebi

visus mūsų veiksmus. Jis pamato ir tai, ko nepastebi joks žmogus, ir padaro tai, ko niekas nepadaro. Jis mato mūsų širdžių motyvus.

Toliau pasakojama apie našlę, kuri atėjo į šią šventyklos vietą, kad įmestų savo auką į jai tinkamą skrynią. Vargu, ar kas pastebėjo šią vargšę našlę, tačiau ji patraukė mūsų Viešpaties dėmesį. Parašyta, kad ji įmetė du pinigėlius. Dabar sunku pasakyti tiksliai šios aukos vertę, bet tikrai jos vertė buvo labai maža. Tačiau būtent ši moteris sulaukė mūsų Viešpaties komentaro. Dar daugiau, pasikvietęs savo mokinius, Jis atkreipia į ją ir jų dėmesį. Tai turėtų mus ir guosti, ir įspėti. Tai guodžia, kai esame labai apriboti savo galimybių aukoti dėl Kristaus. Kartu tai įspėja, kad neteistume pagal išorę nei kitų, nei savęs. Dievo žvilgsnis visuomet nukreiptas į mūsų širdis ir motyvus. Todėl ir mums pirmiausia reikėtų žiūrėti į tai!

Galiausiai pastebime, kad mūsų Viešpats apie tos moters auką mokiniams sako: „*Iš tiesų sakau jums: ši beturtė našlė įmetė daugiausia iš visų, kurie dėjo į išdinę. Visi aukojo iš savo pertekliaus, o ji iš savo nepritekliaus įmetė visa, ką turėjo, visą savo pragyvenimą.*“ Mūsų Viešpats sako, kad šios moters maža, iš pažiūros nereikšminga auka, buvo priimta kaip didesnė, nei visos kitos aukos kartu sudėjus. Tai nuostabu! O to priežastis yra ta, kad ji aukojo iš savo neturto, kai kiti aukojo iš savo pertekliaus. Tai primena Makedonijos bažnyčių aukojimą, apie kurį rašoma 2 Laiške korintiečiams 8, 1–5. Paulius rašo, kad jie aukojo „pagal išgales ir viršydami išgales“. O kaip jūs? Kaip mūsų Viešpats mato jūsų aukas tarnystei?

Mūsų tarpe yra stokojančių. Mes, kaip tikinčiųjų į mūsų Viešpatį Jėzų Kristų bendruomenė, turime atsakomybę rūpintis vieni kitais. Svarbu aukoti džiugiai ir dosniai. Jei nematote savo širdies kaip džiugios ir dosnios – melskite mūsų Viešpaties, kad jums ją suteiktų, kad galėtumėte teikti finansinę ir fizinę pagalbą stokojantiems. **Viešpats pastebi kiekvieną savo brangų vaiką, kuris džiugiai tarnauja Jam, nors ir su skurdžiausiais ištekliais.**

Kaip susitaikyti su Dievu?

Dievo meilė asmeniškai tau yra pagrindinė Naujojo Testamento tema. Viešpaties meilė mums pasirodė Jėzaus Kristaus atėjimu į šį pasaulį, Jo gyvenimu tarp žmonių, mirtimi ant kryžiaus ir prisikėlimu iš mirusiųjų. Kristaus mirtimi Dievas siūlo tau nuodėmių atleidimą, Jo prisikėlimu – amžinojo gyvenimo dovaną. Kristus mirė už visą žmoniją ir prisikėlė, bet kiekvienas asmeniškai apsisprendžia, ar priimti šią dovaną, ar ne. Susitaikyti su Dievu įmanoma tik priimant Jo siūlomą atleidimą ir amžinąjį gyvenimą. Toliau kalbama apie tai, ką padarė Dievas ir ką reikia padaryti tau.

Dievas myli tave ir visą žmoniją. Jis nori tave laiminti ir padaryti tavo gyvenimą visavertį. Jis siūlo tau ne tik apstų gyvenimą čia, žemėje, bet ir amžinąjį gyvenimą.

Nuodėmingas gyvenimas baigsis dvasine mirtimi, t. y. amžinu atskyrimu nuo Dievo kančių vietoje. Vienintelis pasirinkimas – asmeniškai priimti Dievo dovaną: nuodėmių atleidimą ir amžinąjį gyvenimą.

Gali atrodyti, jog turi pamaldžiai gyventi ir daryti gerus darbus tam, kad Dievas būtų tau palankus. Bet taip nėra. Viešpats myli tave, net jei tu gyveni nuodėmingai. Dievas Tėvas siuntė savo viengimį sūnų Jėzų Kristų mirti ant kryžiaus už tave ir sumokėti už tavo nuodėmes, kad galėtumei su Juo susitaikyti.

Malonė reiškia neužtarnautą palankumą. Dievas maloningai siūlo tau tai, ko pats niekada negalėtumei padaryti. Tai – dovana. Tau tereikia ją priimti. Nuoširdžiai patikėk, kad Jėzus Kristus mirė už tave ir prisikėlė, kad suteiktų tau nuodėmių atleidimą ir amžinąjį gyvenimą.

Tu turi priimti Kristų, o priimdamas Jėzų, priimi viską, ką Jis yra padaręs dėl tavęs. Taip tampa Dievo vaiku. Įsivaizduok, kad Jėzus stovi prie tavo gyvenimo durų ir beldžia. Pakviesk Jį užėiti vidun, nes Jis laukia, kol tu tai padarysi.

Priimk Jėzų Kristų į savo širdį dabar

Gali pakviesti Jėzų ateiti į tavo gyvenimą melddamasis tokia malda:

Viešpatie Jėzau, aš pripažįstu, kad esu nusidėjėlis ir man reikia Tavo atleidimo. Aš tikiu, kad Tu mirei ant kryžiaus, praliedamas savo brangų kraują dėl mano padarytų nuodėmių. Tikiu, kad prisikėlei iš mirusiųjų ir šiandien esi gyvas. Atleisk, Viešpatie, visas mano nuodėmes ir nuplauk jas savo šventuoju krauju. Ateik į mano širdį ir į mano gyvenimą. Priimu Tavo amžinojo gyvenimo dovaną ir savo širdimi tikėdamas, lūpomis išpažįstu Tave savo sielos Gelbėtoju ir gyvenimo Viešpačiu. Amen.

Jeigu meldeisi šia malda nuoširdžiai, visu protu, visa širdimi ir visa savo esybe tikėdamas tuo, gali būti tikras, kad Jėzus atėjo į tavo širdį ir tapo tavo gyvenimo Viešpačiu.

Malonūs skaitytojai,

kviečiame Jus 2020 metams prenumeruoti žurnalus „Gyvieji Šaltiniai“, „Vera i Žizn“, „Tropinka“ Lietuvos pašto skyriuose arba internetu www.post.lt

Visų žurnalų metinė prenumeratos kaina – 15 eurų.

Prenumeruoti galima kiekvieną žurnalą atskirai.

Leidiniai išleidžiami:

„Gyvieji šaltiniai“ – 4 kartus per metus,
„Vera i Žizn“ bei „Tropinka“ –
6 kartus per metus.

Leidinių indeksai:

„Gyvieji Šaltiniai“ 5397,
„Vera i Žizn“ 5398,
„Tropinka“ 5399.

Ačiū, kad skaitote mūsų leidinius!

Žurnalus galite prenumeruoti internetinėje svetainėje www.prenumeruok.lt, www.km.lt bei mūsų redakcijoje, adresu: Pylimo g. 20-10, LT-01118, Vilnius

Knygų galite įsigyti mūsų raštinėje arba internetu www.km.lt

GRAŽIAUSIOS BIBLIJOS ISTORIJOS

Marion Thomas ir Danielės Fabbri knyga „Gražiausios Biblijos istorijos“ yra nuostabiai italų menininkės apipavidalinta Biblijos istorijų rinktinė įvairaus amžiaus vaikams. Iliustracijos skaitytojams gyvai pasakoja žinomiausius bibliinius nutikimus: apie Marijos kūdikį, Jonos žuvį, nuostabią Dievo kūrybą, išalkusių minią ir kitus. Leidinys puikiai tinka ir šeimai, kur augame Dievo pažinimu.

„Gražiausias Biblijos istorijas“ 2020 m. išleido ekumeninė organizacija Lietuvos Biblijos draugija. Šią knygą rekomenduoja misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“.

Ją galite įsigyti ir svetainėje km.lt

Ką tik darytumėte, darykite iš
širdies, kaip Viešpačiui, o ne
žmonėms.

- *Laiškas kolosiečiams 3, 23 LBD-EKU*

Nebūkite apsileidę, bet uolūs, karštos
dvasios, tarnaukite Viešpačiui.

- *Laiškas romiečiams 12, 11 LBD-EKU*

Kaip kūnas be dvasios miręs, taip
ir tikėjimas be darbų negyvas.

- *Jokūbo laiškas 2, 26 LBD-EKU*

Išdidusis yra šėtono sostas, o
Idykinėjantis – jo pagalvė.

- *Charles Bridges*

Jei žemiškojo karaliaus
pavedimas laikomas
garbe, kaip tuomet
Dangiškojo karaliaus
pavedimas gali būti
laikomas auka?

- *David Livingstone*

Tikėkis didelių
dalykų iš Dievo,
siek didelių dalykų
Dievui.

- *William Carey*

Dievas naudoja žmones, kurie silpni ir
tokie menki, kad remtųsi Juo.

- *Hudson Taylor*

Kai neatsakingai elgdamiesi
sakome, jog pasitikime
Dievu, tai yra gryna tinginystė
ir Dievo numatymo doktrinos
iškraipymas.

- *Wayne Grudem*

ISSN 1822-9336

9 771822 933005

gyvieji šaltiniai
www.gyviejisaltiniai.lt